

INSTITUT „IVAN ANTUNOVIĆ“

Br.:

SUBOTICA
KNJIŽNICA „IVAN KUJUNDŽIĆ“

Legende

zovu se one priče ili pripovijetke, koje pričaju kakav događaj iz života svetaca ili samog našeg Božanskog Spasitelja.

To nije sveto Pismo i niko nije obvezan to vjerovati, to je samo usmjeren životopis maloga Isusa, koji je išao od usta do usta, od koljena do koljena, od pokoljenja do pokoljenja i tako se sačuvao do dana današnjega, a sačuvati će se sve do svršetka svijeta. Ovakovih legenda ili priča, mogao bi nakupiti debele knjižurine.

Mi u 2. svesku naše „**Dinarske knjižnice**“ donošamo samo neke najljepše, koje nam pričaju neke vrlo zanimljive događaje iz života Božanskog Djeteta, pa ko hoće neka vjeruje, a ko ne će neka miruje.

Uredništvo D. K.

zlvh.org.rs

SVETA NOĆ.

I DRUGE LEGENDE O MALOM ISUSU.

Sveta noć.

Bio nekoć jedan dobar čovjek. I on pošao u tamnu, studenu noć da si nađe vatre. Išao je od kuće do kuće. I pokucao bi na svaka kućna vrata ovako: „Ljudi Božji, pomozite mi! Rodila mi žena noćas sina, pa nemam vatre, da im malo naložim, da ugrijem i nju i sinčića u toj studenoj noći.“

Ali je bila gluha ponoć. Ljudi pozaspali i nitko se nije odazivao dobrome čovjeku.

I čovjek dalje išao i išao. Napokon ugleda u velikoj daljini svijetlo. I pođe tim smjerom i vidje da vatra daleko u polju gori. I brže-bolje pohiti prema toj vatri.

Sav zadihan stigao je do vatre. Mnoštvo bijelih ovaca poligalo oko vatre i spavalo. Star čoban sjedio je uz vatru i čuvao stado. Pokraj njega opružila se tri velika psa i spavala.

Ali su se sva tri velika psa probudila i skočila, kad je dožurio taj čovjek iz daljine. Sva tri razvalila su svoje čeljusti, da lajući navale na čovjeka tuđina. Ali se ne čuje njihovo lajanje. Čovjek je vidio, kako se psima bijele u čeljusti oštri zubi, kako im se na leđima kostruše dlake i kako se naprežu psi, da navale na njega. Ali nijesu mogli s mjesta, kao da si ih prikovao. I nikako im se ne čuje lajanje.

Sad čovjek htjede da što prije dođe do čobana i dobije ono što mu toliko treba. Ali ovce ležahu tako gusto jedna do druge, da nije mogao napred doći. Onda dobri čovjek pođe po leđima životinja do vatre. I nijedna ovca ne probudi se niti se maknu.

Kad čovjek dođe gotovo do vatre, čoban hitro baci pogled na nj. I čoban mrk i ljut, uhvatio za svoju štapinu, zamahnuo s njom i bacio na čovjeka tuđina. Ali mu se štapina u zraku zaustavila. Nije mogla da pane na čovjeka tuđina.

I čovjek je tuđin progovorio onda smrknutom čobanu: „Dragi prijajelju pomози mi! Daj mi malo vatre! Žena mi je baš malo prije rodila sina, tamo u onoj štalici, pa moram da naložim vatru, da malo ugrijem i nju i maloga u toj studenoj noći.“

Stari bi čoban najvolio reći ne, ali kad je sve na svoje oči vidio, kad vidio, da mu psi ostali nijemi, i nijesu se mogli maknuti s mjesta; kad vidio da ovce nijesu pred čovjekom tuđinom pobjegle, kad vidio kako mu se štap zaustavio u zraku, kad to sve stari čoban vidio, onda je makar i preko volje progovorio čovjeku tuđinu:

„Pa dobro, čovječje! Uzmi slobodno vatre koliko ti treba!“ Ali vatra je bila skoro dogorjela. Više

nije bilo u vatri ni grančice ni cjepanice. Bila je sve sama žeravica. A čovjek tuđin nije imao ni lopate ni posude, da odnese žarkog ugljevlja.

Kad to čoban vidje, rekne opet: „Uzmi, koliko ti treba!“ I on se razveseli, što čovjek tuđin nije mogao odnijeti vatre.

No dobri se čovjek sagnuo, navadio žeravice iz pepela golim rukama, i stavio ju u svoju kabanicu, kao kakve jabuke. I gole mu se ruke ne opekale, i kabanica mu se ne upalila.

Kad to sve vidio stari mrki čoban, koji je bio zloban čovjek, čudom se začudio. I sav začuđen pitao je: Šta je to Bože, noćas? Kakva to mora biti noć u kojoj psi ne laju, ovce se ne plaše, koplje ne ubija i žeravica ne žeže?

I čoban je pozvao čovjeka tuđina natrag. I upitao ga: „Odakle se ti, čovječe Božji? I kako to sve? Kako to da te se ne plaše moje ovce, preko kojih koracaš? I ljuti moji psi ne će na te? I ta žeravica ne žeže ti golih ruku i ne pali ti kabanice? Pa i štap ti moj ne može ništa?“

Dobar mu se čovjek samo milo nasmiješio, i otišao brže-bolje u polje u onu tamo razdrtu štalicu.

I stari čoban, znatiželjan, pošao je za njim. Pošao je sve do one razdrte štalice, u koju je unišao čovjek tuđin. U razdrtoj, goloj štalici našao je mladu ženu. Mladu kao rosa. Lijepu kao sunce. Nježnu kao ljiljanov cvijet. A u jaslicama leži na goloj slamici Dijete. Ljepše je i milije od svakog anđela Božjeg.

Stari čoban postao je mek, mekši od ugrijanog voska, kad ugledao tu krasnu žensku glavu i to divno Djetešce njezino. Pa je skinuo sa sebe

svoj novi vezeni kožuh, i prostro ga pod malog Anđelka!

I u taj čas, u koji je pokazao, da i on može biti milosrdan, otvorile mu se oči. I čoban je ugledao oko sebe, u štalici mnoštvo anđelića sa srebrnim krilašcima. I čuo je divnu pjesmu anđeosku u slavu Svevišnjemu, koji je eto poslao svijetu žuđenog Spasitelja.

I onda je starome čobanu sve postalo kao sunce jasno. I on je sad znao, zašto mu psi ne zalajaše, i zašto mu se ovce ne uplašiše, i zašto mu se štap zaustavi u zraku, i zašto živa žeravica nije žegla ni palila onoga dobrog čovjeka.

I čoban se obradovao do u dno duše svoje. I zajedno je s anđelima Božjim pao na koljena pred Božansko Djetešce, i uzdisao mu iz dna duše svoje:

*„Isuse mili, Bože moj,
Srce Ti dajem, da sam Tvoj!“*

Odlazak iz Betlehema.

Kad je okrutni i slavohlepni kralj Irud čuo od istočnih Mudraca, da se u Betlehemu rodio novi Kralj, poboja se za svoju vlast. I zato smisli paklenu osnovu. Izdati će naredbu, da se u Betlehemu pokolju sva djeca od dvije godine i niže.

Ali da mu ne bi slučajno koja nevina žrtva umakla, postavi straže na gradska vrata.

Slijedećeg jutra stražio je rimski legionar sa nekoliko svojih drugova kod gradskih vrata. Bilo je rano u jutro i teška vrata istom otvorena. Ali se činilo da baš nitko vrlo ne čeka, da se gradska vrata otvore, jer osim nekoliko poljskih radnika, nije bilo ni klete duše.

„Tako mi mača,“ rekne vojnik, stojeći tuj i gledajući u usku ulicu, što vodi do gradskih vrata, „ja držim, da kralj Irud nije pametno odlučio. Bilo bi bolje odmah zatvoriti gradska vrata i svu djecu pohvatiti, jer inače lako im može poći za rukom, da sakriju dijete i umaknu.“

I on stane razmišljati, ne će li roditelji pokušati, da dijete sakriju u košaru za voće ili u veliki vreć za ulje ili među žitne vreće.

Dok je ovako stajao i čekao, hoće li pokušati, da ga na ovaj način prevare, opazi jednoga muža

i ženu, na magaretu, kako žurno stupaju ulicom, približujući se gradskim vratima. Stupali su brzo i bojažljivo se obazirali natrag, kao da bježe od neke opasnosti. Muž je imao sjekiru u ruci, držeći je čvrsto, kao da je spreman i silom pokrčiti put, ako mu se tko usprotivi.

Ali ratnik promatrao više ženu, nego muža. Vidio je da je vitka i visoka stasa. Opazi također, da je suknu prebacila preko glave. „Ona je možda samo za to učinila, da sakrije dijete, koje možda drži na ruci.“ Pomisli vojnik.

Što se više približavahu, to legionar jasnije razabiraše dijete, što ga je žena držala na ruci, jer se dječja prilika isticala ispod dignute haljine. „Siguran sam, da su to bjegunci. Uistinu ne bih se bio usudio ponadati takvomu sretnomu slučaju.“ I već unaprijed je trljao ruke od radosti, kako će ga kralj Irud za to bogato nadariti.

Muž i žena nastaviše svoj brzi put prema gradskim vratima. Oni očito nijesu očekivali, da će ih ovdje zaustaviti i prestraše se, kad vojnik ispruži svoje koplje te im zapriječi put.

„Za što nam ne daš da pođemo dalje svojim putem?“ zapita muž legionara.

„Ti možeš odmah poći,“ rekne vojnik, „ja moram samo prije pogledati, što tvoja žena sakriva pod haljinom?“

„Što tu imaš gledati?“ rekne muž. „Ona nosi što nam je od prijeke potrebe za put.“

„Možda govoriš istinu,“ odvrati vojnik, „ali ako je tome tako, za što mi milom ne daš pogledati što nosi?“

„Ja ne ću, da ti to vidiš!“ rekne muž. „I ja ti savjetujem, da nas pustiš u miru.“

I muž podigne sjekiru, ali žena stavi ruku na njegovo rame.

„Ne svađaj se!“ zamoli ona muža. „Ja ću mu pokazati što nosim, a sigurna sam, da mu ništa na žao ne će učiniti.“

I s ponosnim i povjerljivim smješkom obrne se ona vojniku i odgrne rub svoje haljine.

U isti mah uzmakne vojnik i zatvori oči, kao da ga zabljenuo jak sjaj. Ono što je žena sakrivala pod haljinom, tako mu je zasjenulo oči, da u prvi tren nije znao, što je to.

„Mislio sam, da držiš dijete na ruci,“ rekne on.

„Ti vidiš, što nosim,“ odvrati žena.

Sad napokon razabere vojnik, da ono, što tako zablještava i svijetli, nije ništa drugo, nego kita bijelih ljiljana, uprav onakvih, kakvi su rasli vani na polju. Samo je njihov sjaj bio bogatiji i jarči. Jedva ih je mogao gledati.

On stavi ruku na cvijeće. Nije se mogao o-tresti misli, da žena nosi dijete na ruci, ali osjećao je samo mekane lalice ljiljanova cvijeta.

Bio je gorko razočaran te bi u svojoj srčbi najvolio uhapsiti muža i ženu, ali uvidi, da za takav postupak ne može navesti razloga.

Kad žena opazi njegovu smetnju, reče mu:

„Zar nam ne dopuštaš dalje ići?“

Vojnik potegne šutke natrag koplje, što ga je držao pred vratima i slane na stranu.

A žena prevuče opet haljinu nad ljiljane i istodobno pogleda sa blaženim smješkom ono, što je držala u naručaju. „Znala sam, da mu ne ćeš ništa na žao učiniti, kad ga ugledaš,“ rekne ona legionaru.

Na to odjure dalje, a vojnik stane i gledaše za njima, sve dok ih je mogao ugledati.

Na putu u Egipat.

Sam okrutni kralj Irud sa svojim vojnicima pošao je u potjeru za Svetom Obitelji, za Isusom, Marijom i Josipom, koji su bježali u Egipat pred okrutnim kraljem Irudom. Okrutni kralj Irud ušao je u trag Svetoj Obitelji. I jedva je dočekao, da mu mali Isus dopane šaka.

Baš je bilo blizu granice Egipatske.

Sveta je Obitelj sretno izašla iz jedne tamne šume. A sad je trebalo preko jedne dugačke njive do na granicu Egipatsku. Nigdje ni grmečka, da se sakrije Sveta Obitelj.

Ali uto baš sijao pšenicu jedan seljak na njivi. Sveta Obitelj pohitjela brže-bolje seljaku. I Marija progovorila seljaku:

„Daj mi to sjeme, da ti ga ja po njivi posijem! I njiva će ti još danas uroditi najboljom pšenicom. A sutra ćeš je moći već žeti.“

Odmah seljak dao sjeme Mariji. I začuđen stao i gledao. Marija sijala, a pšenica za njom rasla. Izrasla visoka, gusta pa vlatata. I mogla je pšenica oku iz daleka sakriti Svetu Obitelj, koja je onda brže-bolje pohitjela prema granici Egipatskoj.

U to izletio okrutni kralj Irud iz tamne šume sa svojim vojnicima. Zagledao se Irud sa svojim

vojnica u daljinu preko njive. Ali nikoga ne vidi u daljini od visoke tamo pšenice. I poletio preko njive naprijed okrutni kralj Irud sa svojim vojnicima.

Uto je bila Sveta Obitelj već zamakla preko granice Egipatske. I bila je sigurna od okrutnoga kralja Iruda.

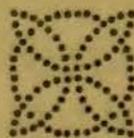
A Irud ugledao seljaka na njivi i upitao ga, da li je vidio jednu ženu sa malim djetetom i jednoga čovjeka s njom?

„Jesam,“ odgovorio mu seljak.

„A kad si ih vidio? upitao ga opet okrutni kralj Irud.

„Kad sam sijao ovu pšenicu,“ odgovorio mu seljak.

„Onda je to davno bilo“ prihvatili vojnici Irudovi. I okrutni kralj Irud vratio se ljut u Jeruzalem.

Prvo čudo.

Nekoć, kad je Isusu bilo tek pet godina, sjedio je na pragu pred radionicom svoga othranitelja u Nazaretu i bavio se time, da od komadića mekane ilovače, što ju je dobio od susjeda lončara, pravi male, zemljane kukavice. Bio je sretan kao nikad prije, jer su sva djeca onog kraja govorila Isusu, da je lončar tako mrk čovjek, da ga ne mogu ublažiti ni najumiljatiji pogledi, ni najslađe riječi. I on se nikad nije usudio, da od njega što zaište.

Ali gle, on nije znao, kako se to desilo: on je samo stojao na njegovom pragu i s čeznjom promatrao susjeda, kako radi kod svojih kalupa, kadli lončar izađe iz svoje radionice i pokloni mu toliko ilovače, da bi od nje mogao napraviti veliku zdjelu.

Na stubama najbliže kuće sjedio je Juda, koji je bio ružan i riđokos, lica punog modrih pjega i poderanog odijela, što si je sve zadobivao u neprekidnim borbama s uličnjacima. Ovaj čas bio je miran, nije nikoga dražio, niti se je tukao s kime, već je obrađivao komad ilovače, kao i Isus. Ali ovu ilovaču nije sam mogao zadobiti. On se nije usudio doći ni pred oči lončaru, jer ga ovaj okrivljavao, da se kamenjem baca na njegovu krhku robu, pa ga je štapom proćerao. Isus je s njim podijelio svoj dobitak.

Kad su oba dječarca zgotovili svoje glinene kukavice, postavile ih u okrug oko sebe. Izgledale su, kako izgledaju zemljane kukavice od uvijek; imale su veliki komad crvene ilovače kao mogle, da na njima stoje, kratke repove, nikakav vrat i jedva vidljiva krila.

No bilo tomu, kako mu drago, doskora se pokaže razlika u radnji malih drugova. Judine ptice bijahu tako krive, da su se vazda rušile i trudio se on koliko mu drago, nije ih mogao izraditi lijepo i skladno. On je pokadšto krišom pogledavao k Isusu, da vidi, kako on čini, i da su mu ptice sve jednako i uredno načinjene, kao hrastovo lišće u šumama na gori Tabor.

Sa svakom pticom koju je Isus zgotovio, bio je sretniji. Jedna mu se činila ljepšom od druge i on ih promatraše sve ponosno i s ljubavlju. One su imale postati njegovim suigračima, njegovom malom braćom, imale su spavati u njegovoj postelji, s njim razgovarati, pjevati mu svoje pjesme, kad ga majka ostavi na samu. Nikad se nije smatrao tako bogatim, nikad se više ne će osjećati osamljenim i zapuštenim.

Visok vodonoša prođe mimo, sagnut pod svojom teškom mješinom, a odmah za njim dođe i prodavač povrća, koji je sjedio na magarcu između dvije prazne košare od vrbice. Vodonoša položi ruku na plavu glavicu Isusovu i zapita ga za njegove ptičice. I Isus mu ispriповjedi, da svaka imade svoje ime, te da mogu i pjevati. Sve njegove male ptičice, da su doletjele iz stranih zemalja k njemu te mu pripovijedaju stvari, o kojima samo one i on znadu. I Isus je govorio tako umiljato i tako lijepo, da su i vodonoša i trgovac povrća na dugo zabo-

ravili svoje poslove te prisluškiivali milome dječaku.

Kad su htjeli dalje poći, pokaže Isus na Judine ptice: „Gledajte, kakve lijepe ptice pravi i Juda!“ rekne on.

Tada povrćar dobroćudno zaustavi svog magarca te zapita Judu, da li i njegove ptice imaju ime i pjevaju. Ali Juda nije znao ništa o tome već je tvrdokorno šutio i nije digao pogleda sa svojega posla. Povrćar gurne srdito jednu Judinu ptičicu nogom i odjaši dalje.

Tako minu poslije podne i sunce pade tako nisko, da je njegov sjaj mogao dopirati kroz niska gradska vrata, što su stajala na kraju ulice, urešena rimskim orlom. Ovo sunčano svijetlo, što je dolazilo klonulim danom, bilo je posve ružičasto i kao krvlju pomiješano, te je obojadisalo svojim rumenilom sve, što mu je bilo na putu, prodirući uzanom ulicom. Ono je obojadisalo i suđe lončarevo kao i daske, što su pod tesarovom pilom škripale, i bijelo platno, što je obavijalo lijepo lice Marijino.

Ali najljepše je sunčano svijetlo blistalo u malim baricama, što su se nakupile, od nedavne kiše, po neravnom kamenitom taracu ulice. I najjednoć stavi Isus ruku svoju u najbližu baricu. Palo mu je na um, da svoje sive ptičice obojadiše blistavim sunčanim svijetlom, koje je tako lijepo obojadisalo vodu, kućne zidove i sve naokolo.

I sunčano se svijetlo rado dalo uhvatiti kao boja iz slikarskog lončića, pa kad ga Isus bacio na svoje male glinene ptičice, ležalo je tiho na njima i obasjavalo ih od glave do pete alemovim sjajem.

Juda, koji bi pokadšto bacio pogled k Isusu, da vidi, da li ovaj pravi više i ljepših ptica od

njega, klikne uzhićeno, kad opazi da Isus svoje zemljane kukavice oslikava sunčanim svijetlom, što ga sabire iz uličnih barica. I Juda zamoči ruku svoju u svijetleću vodu i gledaše također uhvatiti sunčano svijetlo.

Ali njemu se ono nije dalo uhvatiti. Uvijek mu je kliznulo između prstiju i ma kako se brzo žurio ručicama, da svijetlo uhvati, ono mu je svagda ipak izmaklo i on nikako nije mogao obojadisati svoje jadne kukavice.

„Čekaj Juda!“ reče Isus, „ja ću doći i tvoje ptice oslikati.“

„Ne!“ reče Juda, „ti ih ne smiješ taknuti. One su dosta lijepe i ovake kakove su.“

On ustane, a čelo mu se namršti i usnice stisnuše. I on stane svojom širokom nogom na ptice i pretvori ih jednu za drugom u male plosnate komade ilovače.

Kad je sve svoje razorio, pođe k Isusu, koji je tu sjedio i gladio svoje male zemljane ptičice, jer su blistali kao alemovi. Juda ih časak šutećke promatrao, ali onda digne nogu, da još jednu zgazi.

„Juda!“ klikne Isus, „što to činiš? Ne znaš li, da su ove ptice žive i mogu pjevati?“

Ali Juda se nasmije i pogazi još jednu plicu.

Isus se obazre za pomoć. Juda je bio veći i jači i Isus nije imao snage, da ga zadrži. On se ogleda za majkom. Ona nije bila daleko, ali prije nego što ona stigne, mogao bi Juda sve ptičice zgaziti. Isusu navru suze na oči. Juda je već zgazio četiri njegove ptičice i samo su još tri ostale.

Žalio je za svojim pticama, koje su tako mimo stajale i dale se zgaziti, a da ne mare za pogibelj.

Isus zapljeska ručicama, da ih probudi i dovikne im: „Iš, iš, letite, letite!“

Na to one tri ptičice stanu micati svojim krlaščima i polijetavajući bojažljivo, vinuše se na rub krova gdje su bile zaštićene od krvoločnoga Jude.

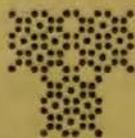
Ali kad Juda opazi, da su se ptičja krila na Isusovu riječ počela micati i letjeti, stane plakati. On si stane čupati kosu, kako je vidio starije činiti, kad su bili u velikom strahu i žalosti i baci se Isusu do nogu.

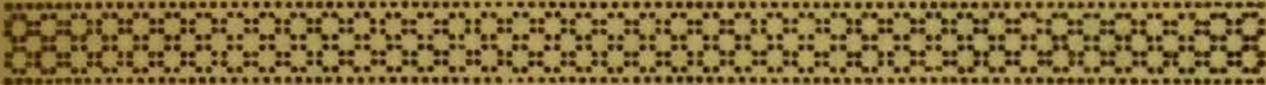
I sad je Juda ležao i valjao se pred Isusom u prahu, kao psetance pred svojim gospodarom, i cjelivao noge njegove i molio, da Isus digne svoju nogu i njega zgazi, kako je on zgazio glinene ptičice.

Jer Juda je volio Isusa i divio mu se i obožavao ga i istodobno mrzio.

Ali Marija, koja je čitavo vrijeme promatrala igru djece, ustane sada i digne Judu i stavi ga na svoje krilo i cjelivaše ga.

„Ti ubogo dijete!“ rekne mu ona. „Ti ne znaš, da si nešto pokušao, što ne može ni jedan stvor. Ne smjeli se nikad više takvoga što učiniti, ako ne ćeš da budeš najnesretniji od svih ljudi. Što bi se moglo dogoditi onomu između nas, koji bi se podhvatio, da se natječe s njime, koji slika sa sunčanim svijetlom te u mrtvu ilovaču udahnuje duh života.“

U hramu.

Na veliku svetkovinu pashe, prolazili su troje siromašnih ljudi, jedan stariji muž, jedna mlada žena i njihov mali sinčić, nutarnošću velikoga hrama u Jeruzalemu. Sin je bio prekrasan dječak. Prava slika i prilika majčina. Imao je kosu mekanih uvojaka, i oči koje su svijetlile baš kao zvijezde. Bijaše to Sveta Obitelj nazaretska: Isus, Marija i Josip.

Isus nije bio u hramu, otkad je tako narasao, da je mogao razumjeti što je vidio. Sada su njegovi roditelji išli s njime i pokazivali mu sve divote hramske. Tu je bilo dugačkih redova stupova, tu je bilo pozlaćenih žrtvenika, tu je bilo učenih muževa, koji su tu sjedili i svoje učenike podučavali, tu je bio vrhovni svećenik sa svojim poprsjem od zlata i dragulja, tu je bilo zavjesa iz Babilona, protkanih zlaćanim ružama, tu bijahu velika bakrena vrata, koja su bila tako teška, da je trebalo snage tridesetorice ljudi, da ih otvore il zatvore.

Kad su prošli ispod jednog starog svoda, što se je očuvao još od onda, kad je na ovom mjestu bio sagrađen prvi hram, tu naslonjen na zidu, stajao je jedan stari rog od bakra, neizrecive duljine i težine poput stupa, spreman da ga netko prinese na usta i u nj zapiri. Bio je grbav i savijen, pra-

šan, pun paučine i okružen jedva vidljivim natpisom starinskih slova. Možda je već hiljadu godina prošlo od onda, kada je netko posljednji put pokušao, da iz njega izvabi kakav zvuk.

Ali kad dječak ugleda ovaj orijaški rog, stane začuđeno. „Što je to?“ rekne on.

„To je veliki rog, koji se nazivlje glasom svjetskog kneza,“ odvrati majka. „S njim je Mojsija sazivao djecu Izraela, kad su se raspršila u pustinji. Poslije njega nije nitko mogao da iz njega izvabi ma samo jedan jedini zvuk. Ali tko će to moći, sakupiti će sve narode pod svoju vlast, i njegovu kraljevstvu ne će biti konca . . .“

Ona se smiješila tome, što je smatrala starom bajkom, ali dječak s udivljenjem stajaše pred velikim rogom. Od svega, što je u hramu vidio, ovaj mu se rog najvećma svidio. On pomisli, kako veličajno mora biti predobiti sve ljude na svijetu i osjetiti da silno čezne za tim, da zapiri u taj rog.

On pristupi još bliže i obuhvati bakreni rog svojim malim rukama i pokuša ga dići. U to oćuti, da se orijaški rog samo po sebi diže k njegovim ustima. I kad je samo duhnuo, prodre jaki zvućni glas iz roga i odjekne golemim hramom. Nasta grobna tišina, sve pogledaše prema rogu, da vide svjetskoga Kneza. A Marija brže-bolje uze Isusa za ruku i nestade ih u toj žurbi, jer je znala, da još nije došao njegov čas.

Sakupio: I. P. Jablanović.

zlvh.org.rs

Razne knjige:

koje se mogu dobiti jedino kod Književnog Društva „Alfa“ Subotica, Harambašićeva 7.

Velika Slava Božja u molitvama i pjesmama. Str. 804. u koži sa zlatorezom . . .	Din. 150'—	poštom 155'—
Slava Božja samo molitve U koži sa zlatorezom . . .	„ 120'—	„ 125'—
Svetotajstvo molitvenik za klanjanje presv. Oltarskom Sakramentu	„ 12'—	„ 13'—
Narodno Blago bunj. šok. narodne pjesme	„ 10'—	„ 11'—
Subotička Danica jedini bunj. šok. kalendar	„	„ 10'—
Stari Mirotvorci. Divna pripovijest iz doba apostola	„ 6'—	„ 7'—
Crkvene pjesme za školsku mladež	„ 3'—	„ 3'25
Živa Ružica. Pravidnik o sv. ružariju	„ 2'—	„ 2'25
Oltarsko Društvo. Priručnik	„ 2'—	„ 2'25
Šestnedjeljna pobožnost sv. Alojziju	„ 2'—	„ 2'25
Sv. Potvrda. Nauk o krizm.	„ 2'—	„ 2'25
Molitve za sv. ispovijed i pričest	„ 1'—	„ 1'25

I sve službene crkvene tiskanice.